

אין כסף, ברם, אורח ההיסטוריה של עיריך חיפה וזמנו הקדוש של ציון הדור נתן אלתרמן נגד הסופר יהושע בריוסף, כמו אורח הלגיטימי נגד הוויז'נל ורייטר, כשזו האחרונה הקיפה את מרבית מסולת האדם של חופי הכרד (שני מפרים שונים זה מזה ואם יהושע בריוסף נפגע על ידי הי הכללה — עמו הכליחה) — אורח היכ סריה ולגיטימי זו באה בחיפה רק לשם חיפוי על נגעים רצוניים יותר.

כי כשם שלחופי יש מה לבסות בו יש גם לאלמוני. כל ילד בארץ שמע על תעלולי בחירות לועדיהעובדים ועל מעשי טרור ו אונס פוליטיים, בעיניהם ובעיני חבריהם כל מתנגד, איש בארץ דמוקרטית אחת תני אדם שזה זכויות, נראה כאויב שיש להסיר מי בארץ לא שמע על מהלך הבחירות לעד עובדיההרכבת בחיפה מי לא שמע על מהלך הבחירות בשומל חבר אלתרמן, עור עובדיות אתה חוס נגד יהושע בריוסף ורועה ברמז ברור לכלא, אין פלא שקולד נדם, כאשר אחר המודרים בעיריית חיפה סיים, לפני אי בע שנים, את הקריירה בבית חולים של חולירוח עבדריסבא, עקב הפלת האימה ש אורפני חושי.

עצה לי לבריוסף, אם רוצה, הוא עוד להיות כאדם או כסופר בלתיחלוי, ואם אין הוא רוצה באורח חנק ונזות פוליטית, עליו להמיר את דירתו או שיכונ, ויהיה מהירר כאשר יהיה, בחדר העלוב ביותר בכל מקום ברט לחיפה של ימינו, חיפה שר חופי הכרד.

יעקב ברמי, בתגובה

כרי פרסומית

אין זה חוגן להתקפה אדם העושה במיטב יכולתו כדי למלא את התפקיד האחראי המוטל עליו. אני מתכוון לבתבתכם על שמעון פרס (העולם הזה 1114). בכוחות קיים כיום סגנון יעיל, דינמי, היכול לשמש דוגמא למסודות רבים, אין כסף שאין בר צון מר פרס להצביע על הצלחות אישיות, בפרט בעניני רכש, אבל לרעיתכם — ובי יות רבות לו. מר פרס אינו זקוק לתחבולות פירסומיות בכדי להופיע בפני העבור ולחזק את יכולתו.

צבי חבלני, מעודאיב

קפה הפיר

למני כחשיים הופיעו בעתונות כמה ידי עות מעוררות על האפשרויות של גירור קפה במדינה, וכדי לשמור את הכרול מלר בו, היתר רוצה להצהיר כי אסונתי איתנה כי יש אפשרות לגדל קפה בארץ על בסיס סחרי, אנתנו מוציאים כשלושה וחצי מילי

שישון

יון דולר בשנה ליבוא קפה, ולפחות חלק מזה אפשר לחסוד אם נגדיר קפה משיכני אחד מתקלואני הראשיים התנגד לתכנית זו, בטענה כי הקפה צריך הרבה מים, כשזו מחיר העבודה הנבוא ימנע את גירול הקפה מלהיות משתלם.

כאדם שניחל שפונת אלפי רונם גירור קפה בקניה, נבובה של חמשת אלפירנל מעד מני הים, גירולים שהעסיקו אלפיים פועלים, אני מוטרב כבדריסבא. רק בתקופות של מים ב האשאה, כשהחילים מנודלים, ומועברים למצבים הקבוע, הם מספקים את עצמם, לקיים של ישראל דומים אלה של קניה מבחינה אישאלית וחקרקה, ויותר מואת, הפועל רי חברו איש קניה.

סום ברבר, קריתביאלי

כרי פסיכולוגיה

התפלואני לקראו בעתונכם (העולם הזה 1116) מאמר אודות דליה ליטאי המגדיר אותה כמדינה ישראלית. אני רואה מקרה זה כמקרה פסימי אשר יכול היה לקרות בכל ארץ ובכל משפחה, אני מסכימה כי דעתכם שזו מדינה, אולם מדינה אישית ואין להאשים בה את כלל העתונות הישית ראליות ובורא לא בשער העתונות ובכחית רות ראשיות, לדעת, יש לדליה אשמה לא מבוססת בכל הפרשה ואילו רצונה היתה מסתדרת טוב, ולכן אין צורך להשתמש בלי ליצור לגבי המקרה שלה.

דבורה מרגלית, חיפה

בכל פעם שאתם כותבים על דליה (העולם הזה 1116) הינכם מפרסמים את תמונתה שבה היא מעורטלת כהוגו. האם היא לא הופיעה אף פעם במלבוש יותר חנוף? שלום כרפורד, ירושלים

זכרונות במערב

במכתבו למערכת העולם הזה (1116) משי מין מר יצחק סגל מירושלים קשות את העורך, שופר מיתון של גירופים על הערבים (וואנרלים" וכו') וקובע בסופו כי "מכחינה מנספית, חברתית, תרבותית ומעור בחינות אחרות אנו שייכות לאירופה". הכל רק שייכותו של מר סגל לתרבות האירופית אינה מתבטאת ברמה התרבותית של מכתבו. איני רוצה להשמיץ את שכנינו הערביים, אך נדמה לי כי בצורת הביטוי, ברמת הויכוח, בחוסר הניון ובבילבול מה שבוטלו קרוב מר סגל הרבה יותר לעקר רחוב ברמקס הצועק "כוון" ו"הידור" לפי סצנות אדוניו, מאשר לאדם אירופי.

התרבות האירופית מבוססת קודם כל על מחשבה אינדיבידואלית, על היכולת להפריד בין רגש והניון ועל צורת ויכוח ענינית, שקטה והוגנת. בשייכו את עצמו לאירופה, מוציא מר סגל דריב נסה על היבשת האירופית, אך נכשצת כיום אמנם בתהליך של שקיעה, הן בבכל זאת היתה פעם, במשך תקופה קצרה, מרכז התרבות העולמית.

החיותים ביותר במדינה — מכחינה רוחנית — צועקים בקולות של שייכות לאירופה, הרי רוקא אנשימחשבה רצוניים מוכנים כיום להשתלב בעולם האפרואסיאתי המסגר.

היים ה. גורמן, תל-אביב

עקבתי בענין אחר שיתותיו של עורך העולם הזה עם האישים האירופיים. אם כי איני מסכים לכל דעותיה, הרי התרשמתי מאד מן העובדה שהעלית לקרב בחזרה לי ישראל חוג מסויים של הוגידעות חשובים, אשר התרחקו ממנה כתוצאה ממדיניות סגל שלתנו. גם אני חושבת כי כדאי שהמדינה תופיע בחזית ארץ בצורות שונות, ולא כנוש סטאליתרי אחר.

במקום לתת תמונות כל כך גדולות של כמה מן האישים, היה כדאי לתת תמונות קטנות יותר של כולם, כי את הקורא מעניינת תווית פניהם של האנשים הכשפיעים דעות כל כך מעניינות על ישראל. שולמית כהנא, חיפה

בבקשה: תמונותיהם של רובר בארא, ה עותאני הקאתולי הדגול (ליד שולחן הנשי אור בפלורנץ); הקארינאל אויגן סיסראנט; אריק רולו, עורך המרחב של להמונד (חבוש כובע המסמך המסורתי של פלורנץ בשעת הפסקה בועידה); השגריר אליה ששון. (ראה המונדה).

רודו

לכבוד מר יצחק סגל: שמי שלמה שרעבי נולדתי בירושלים, אבי נולד בחיפה, וכו' אבות אבותיו. אני אורח במדינת ישראל, הנמצאת באסיה, תרבות היא עברית, כת אסיה. לא הייתי מעולם שייך לאירופה. איני שייך לאירופה עכשיו. איני מתכוון להיות שייך לאירופה אי פעם. היבשת שלי טובה בשיכילי. בכל הכבוד, אסאית, תל-אביב

העורך מדבר מדי שבוע בשבוע על השתלבות במרחב, ואתה מסענותיו היא שמכנע קרש היה טעות נסה והוא החליט מרחק רב את רעיון ההשתלבות. אך האם חשב העורך מה היה קורה לו לא מצע קרש? במקרה הקיצוני ביותר ארצות ערב היו מכחידות אותו.

ישראל במצב של היום אינה יכולה להשי תלב במרחב, הערבים ידרשו מאתנו צמצום העליה, מעבר חופשי בננו, ושיקום הפלי סום. אך כלום יש יהודי אחד בארץ, שהיה מסכים לותר להם מחוץ, נאמר, לעונה הי שלישית? אינני בא לשלול את רעיון ההשיתלבות, לחיפה, הוא רעיון טוב, אבל לא בתקופתנו. הוא יוכל לבוא רק אחרי שיש ראל תושב את כל הנזיל והנגב, ותקלים מספר מקסימלי של עולים חדשים.

ארנון שפרלינג, רמתחן

כל הערכתי לך, שגריר השגעון. שלמה רייסמן, טבריה

סופר בחופי הכרד

לא קראתי את המשכני סיפורי של יהושע בריוסף ב"חיפה העובדת" (העולם הזה 1114) כי עם היותי חבר הסתדרות בעל זכויות שוות עם יוסף אלמוני ונ. לב, אי נני נוגה לקרא עתונים אפויים על ידי מפא"י והמונשים לאנשים בעל כורחם, חיים

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך משנה:
רוב איתו

עורך כיתוב:
סילבי ששה
כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:
מנשה ברדיוס, שייע נלור, לילי נלור, דוד חורוביץ, ותי ורד, אברהם הרמון, יוסף אברהמי, אביבה סטו, עמית קינו, שלמה סרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

הקניינסקטורה. מלווה העליה התמוטט כליל. האם זכר משהו את העכבר שחלת את הפעמון? חם ושלום.

לפני ארבע שנים בדיוק יצא העולם הזה בסדרת מאמרים על משטר הטרור והשחיתות בחושיסטאן. הדבר גרם לסערה נוראה. אגרופים ביקשו למנוע את מכירת השבועון בחיפה. מצעה אחת הושמה במערכת, שניה התפוצצה בדפוס ופצעה פועל. היו ויכוחים סוערים בממשלה ובכנסת. שריהמשטרה הבי טיח להביא בקרוב את הטרוריסטים לדיון, אך שכח זאת מזמן.

תלינו את הפעמון על זנבו של חושיס טאן. מאמריו לא הפילו את שלטונו — עתון יהודי, ויהיה אמיץ כאשר יהיה, אינו יכול לעשות זאת בארץ, כאשר כל המפלגות משתמשות מן הקרב ומחכות לשלל. אולם החושים חל מלהיות סכנה לאומית. כנפיו

המולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת. ד. 136. טען למברקס: "עולמפרט". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההוצאה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

הקניינסקטורה. מלווה העליה התמוטט כליל. האם זכר משהו את העכבר שחלת את הפעמון? חם ושלום.

אתה זוכר בוראי את הסיפור הנחמד על העכברים שהחליטו כי הגיעה השעה לשים קץ לתעלולי של החתול הרשע. התכנסו וסיכסו עצה. הפתרון נמצא חיש מהר: כל מה שדרוש לעשות הוא לתלות פעמון על זנב החתול, ואז ישמעו אותו כל העכברים הטובים כשיבוא ויצילו את נפשם. אלא שלא נמצא עכבר שיקבל על עצמו את התפקיד הבלתירנע.

אולם, כפי שכבר נאמר, אם תרצו אין זו אגדה. בעתונות הישראלית יש המשך לסיפור. נמצא עכבר — והוא העולם הזה — שכל מקצועו לתלות פעמונים על זנבות של חתולים.

מאז השתרר מצב כזה: העכבר תולה את הפעמון. שאר העכברים מחכים זמן מה

טיסראנט

קוצצו. פולחן האישיות של חושי נעלם כלא היה. אפילו בחיפה עצמה נאלץ חושי להחר על רבות ששיטותיו, לצמצם את שלטון אנשיהאגרוף ולבטל את קרנותיו הפרטיות. הוא הפך ראש-עיר ככל ראש-עיר אחר.

במשך כל ימי המאבק המסוכן, עקב אחר רינו העתון הארץ באף עקום. הוא הסכים במאמריו כי אין זה יפה לזרוק פצצות ולהחרים עתונים בכוח, אולם יחד עם זאת הבלים כי אין הוא מסכים כלל וכלל לתוכן הדברים של העולם הזה.

אולם עתה, כעבור ארבע שנים, שוב אין זה מסוכן להתקיף את חושי. ופה שאינו מסוכן, הריהו מכובד והגון. כך יצא הארץ השבוע לפתע בסידרת מאמרים, המבוססים על אותן העובדות שפורסמו בשעתו בי העולם הזה, ובשתלקן גם נובעות מאותם המקורות. הוא מאשים את משטרו של חושי בטרוריות, בשחיתות, בניון מוסרי, וכנהנה וכנהנה.

כמה טוב כשימשהו אחר תולה את הפעמון.

שלום כהן

בארא

בזהירות כדי לראות איך יפול דבר. אחר כך, כששוב אין סכנה, יוצאים כל העכ" ברים החמומים מן החורים, רוקדים וצו" הלים: "ראו, כמה אנחנו גיבורים!"

פרשת ההגבה הציבורית למלווה העליה היא דוגמה יפה.

כאשר המציאו ראשי האוצר את הסיס מה המפוצצת של עליית מאותהאלפים מ מזרח אירופה, לא העז איש לפקפק בה. איש לא הזכיר את הרמאות המשחזעת של קרן המגן, כאשר התלהבותו הכנה של עם הקרקע למס חדש, שלא היה לו שום קשר עם עניני המגן. איש לא הזכיר גם כי סיס מת עלייתההמונים היא לפי שעה רק חזון לעתיד, וכי בינתיים (ועד היום הזה!) טרם נוצל לצורכי עליה אף התקציב הרגיל ש הוקצב בשנתההכספים השוטפת למטרה זו.

אז, לפני ארבעה חדשים, יצא העולם הזה ותלה את הפעמון. הוא פירסם מאמר תחת הכותרת "לא אתרום" והסביר מדוע.

כולם חיכו שירד ברק מן השמים ויכלה אותנו. אך שום ברק לא ירד. תחת זאת באו הדמים של הסכמה, והדים אלה הפכו במהרה לרעם ציבורי. מיד קפצו העתונים והגונים על העגלה, מפלגות הגונות פירסמו מודעותהמעמלה ברוח זו כדי לנצל את